

РЕШЕНИЕ

№ 5812

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **7707** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на А. Н. С. М., гражданин на И., с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ, срещу Решение № 1965/09.07.2021 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил наведените от чужденеца доводи и събраните доказателства. Според оспорващия, ако бъде върнат в страната си по произход, той ще бъде изложен на тежки посегателства и има реален риск за живота му. Инвокирани са доводи, че неоснователно не са приети доводите му за това, че съществува голяма опасност от нечовешко или унизително отношение спрямо него, защото роднините на съпругата му са му счупили крака, при опита си да го принудят да се разведе. Съветът на старейшините, към който той и съпругата му са се обърнали за помощ не е могъл да направи нищи, поради което те са били принудени да напуснат страната. От общоизвестни източници на информация се установява, че обстановката в К. непрекъснато се влошава, което е видно и от приложената по преписката справка и най-вече във връзка с Ковид пандемията. За жалбоподателя няма възможност и за

предоставяна на вътрешна закрила в страната му на произход, защото няма сигурно място, до където той да има достъп и да се установи, съгласно разпоредбата на чл. 8 от Квалификационната директива.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат Д. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата и представя писмени бележки.

Участвалият в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 3017/12.10.2020 г. до Държавната агенция за бежанците А. Н. С. М., е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 3017/12.10.2020 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 09.11.2020 г. с А. Н. С. М. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 3017 от същата дата. Оспорващият твърди, че е напуснал И. К. през месец март 2018 г. и е заминал легално за Турция заедно със семейството си. Като причина за напускането на страната на произход, М. сочи конфликт с роднини на съпругата му, които искали те да се разведат. Заплашили го с убийство и му счупили крака. Чичото на съпругата му заемал военен пост и използвал служебното му положение, за да ги тормози. Това било причината да не подадат жалба в полицията. Твърди, че тъй като не е бил член на някоя от партиите, никой е нямало да му обърне внимание. Не било възможно да останат повече в И., защото където и да решили да се установят, отмъстителните им роднини, щели да ги намерят. В Турция, оспорващият потърсил съдействието на ВКБООН за съдействие да останат, но такова не им било оказано. Турците се държали лошо с тях, защото не обичат кюрдите. Оспорващият си изгубил работата, а децата му били постоянно торможени в училище. Това ги мотивирало да потърсят помощта на трафикант, който ги превел в България. Те не смятали да останат в страната, но при опита им да преминат в Румъния били задържани. Оспорващият сочи, че няма цел да достигне до някоя държава, а само да се установи някъде, където децата му ще живеят спокойно.

Видно от писмо № М - 7773 от 06.11.2020 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на А. Н. С. М., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Като писмени доказателства по преписката са приети преводи от документи, представени от оспорващия – международен паспорт, лична карта, издадена от Министерство на вътрешните работи на И., свидетелство за брак, от което е видно, че А. Н. С. М. е сключил през 2099 г. брак с Н. М. М. и писмо от Представителството на ВКБООН, от което е видно, че на А. Н. С. М. е извършена първоначална регистрация от представителството на ВКБООН в Турция

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е

намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-209/28.04.2021 г. относно състоянието на сигурността в И. и конкретно в К..

По време на проведеното по делото открито заседание А. Н. С. М. изложи самостоятелно бежанската си история и представи превод на призовка, която беше приета като доказателство по делото.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на А. А. Н. С. М. на 21.07.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.08.2021 г. (вх. № УП 3017), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че А. Н. С. М. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от А. Н. С. М. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И. и по-точно в К., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми с официалните власти на кюрдското автономно правителство. Съдът не кредитира в цялост, изложената по време на проведеното по делото открито заседание бежанска история, защото тя съдържа непоследователни и противоречиви данни, в сравнение, с тези дадени по време на проведеното в ДАБ интервю. Оспорващият посочи, че причина за напускане на страната на произход са били проблеми и заплахи, включително физическа саморазправа с него от страна на роднините на съпругата му, за което той е подал жалба в полицията. По време на интервюто той някъде не споменава това обстоятелство. По тази причина, съдът не може да кредитира и представената призовка. Дори същата да истински документ, същият не доказва наличие на основания за предоставяне на международна закрила. Очевидно в случая заплахите и проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват са от битов и

криминален характер и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Заместник-председателя на ДАБ. Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

Няма съмнение, че на много места в И. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но в К. обстановката е спокойна, независимо от терористичния акт на летището в А. през месец април 2021 г., който е бил без човешки жертви. От общоизвестни източници на информация се установява, че в тази автономна област живеят много етнически и религиозни групи, но на територията ѝ има верска, политическа и етническа търпимост.

От описаната по-горе справка е видно, че обстановката в управляваните от регионалното правителство на К. северни провинции е останала малко засегната от пандемията от COVID-19. Властите като цяло са в състояние да осигурят сигурност и закрила на жителите на региона. В тези райони има религиозна и етническа толерантност и защитени правата на етническите и религиозни малцинства. Няма данни за възникнали проблеми със завърнали се там лица, които са търсили закрила в други страни. Европейските страни като цяло намират ситуацията в тази част на И. за стабилна, като правителството е в състояние да осигури живота и сигурността на гражданите. В областта се наблюдава бурен икономически растеж и просперитет. Там намират постоянно убежище хора от други райони на И., където сигурността е нестабилна и опасна, като няма данни достъпът до тези територии да е ограничен, особено за хора с кюрдски етнически произход. От актуалните данни за страната по произход се установява, че в настоящия момент, макар Ислямска държава да не съществува вече, в районите, където е имало разселени лица, са налице пречки за връщането им. В цялата страна се наблюдават икономически затруднения, свързани с пандемията на COVID-19 и срива на цените на петрола на международните пазари. Турция продължава да провежда въздушни удари срещу цели в К., свързани най-вече с П., като има данни и за цивилни жертви, предимно в пограничните села.

Съдът в съответствие с дадените указания в определението за насрочване на делото, извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила и по-специално за [населено място]. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската служба за подпомагане в областта на убежището www.ecoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в района на [населено място], нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на И. и конкретно на К. са с генезис, изключващ предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че на А. Н. С. М. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. С. М., гражданин на И., с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ, срещу Решение № 1965/09.07.2021 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.